

tjak og meiningar

Ófrætta- pressan — skip og eginpeningur

*Hvussu leingi skal ófrætta-pressan við sínum lokumsjournalist-
ikki fáa loyvi til at eitra ta feroysku fólkasálina við heilum og
hálvum lygnum, hatri og spliti og óvissu soleiðis, at hesin
kloakkroykur hongur húsanna millum, til óbótalgan skaða fyri
okkara litla sárbara samfelag, sáðandi hatur og mistriðnað
millum grannar — millum kvinnu og mann, millum foreldur og
børn, og eisini í vissum færum hefur kostað liv. Soleiðis skrivur
ein av lesarum okkara í hesi greinini vit hava fingið sendandi.*

Tað hevur allar dagar ver-
ið neyðugt hjá feroying-
um at sigla, og partur av
fólkinum hevur tí altið
gjørt iløgur í skip og bát-
ar. Sum nú er, kann okk-
ara fólk — grovt sagt —
býtast upp í tveir partar.
Tann parturin, ið setur
pening í skip, og tann
parturin, ið ikki setur pen-
ing í skip. Tann parturin,
ið livir av at halda hesi
skip gangandi og fær sína
«løg» forrentaða við at
sigla við teimum skipum,
teir soleiðis í flestu færum
eru minoritetsánarar i. —
Hin parturin av okkara
fólki, ið neyvan hevði havt
tann økonomiska karm, ið
tey hava uttan at tað
sigldu skip — tað veri seg
fiski- ella farmaskip.

Viðvíkjandi teimum
fyrru kann sigast, at tað
aldrin ella sjáldan hevur
verið roknað við, at tann
kapitalur, ið settur verður
í skip, í sær sjálvum gevur
nakað annað avkast av
sær enn eitt møgult ar-
beiðsloyvi. Fyri hin partin
av fólkinum, har skipini
eisini eru ein fyrirtreyt fyri
at livjarga sær, verður
tað í flest øllum færum
roknað við vanligum og í
vissum færum óvanligum
avnan av tí kapitali, ið
innvolvaður er. Undan-

tikin eru sjálvsagt lántak-
arar, sum kortini óbein-
leiðis eru við til at mynda
umkostningsniveðið hjá
nær sagt øllum fyriteikum,
ið hava sitt tilknyti, bein-
leiðis ella óbeinleiðis, til
skip — annaðhvørt tað eru
servicufunktionir, t.d.
skipasmiðjur, radiohandl-
arar, onnur serviculið ella
tey virki, tað veri seg
gøðskingarvirki ella söl-
virki, ið virka og umseta
tað, sum skipini leggja
uppá land av undirbælt-
ari ráveru ella avansu-
farmi.

Sostatt: Nærum alt og
øll í okkara samfelag livir,
lukrerar, anir av at vit her
í landinum hava skip, so-
leiðis eisini ófrætta-pressan
og Hilmar Kass.

Nøkur av okkum gjalda
alt ið vit sjálvi og okkara
forfedrar hava forvunnið
og tíðum tað vit máttu
forvunnið afturat so leingi
vit liva — fyri skip!

Hjá tí partinum av fero-
yingum, sum beinleiðis
ella óbeinleiðis livir av, at
aðrir feroingar hava sett
og seta pening í skip, og
síðan við insolidum kauti-
onum halda skipini
gangandi, er hetta at seta
pening í skip vorðið nakað
ivasamt, nakað skitið,
nakað kriminelt, nakað
sum hevur við «snýt og
bedrag» at gera, nakað
sum ger at samfelagið (vit
sjálvi), verður snýtt fyri
eitt ótal av skattakrónum.
Tað faktum, at hvør

skattakróna hevur sín
uppruna í somu skipum,
telur ikki við.

Tann eginpeningur, ið
liggur til grund fyri fero-
yska flotanum, hann veri
seg lætur ella tikið av
kistubotninum, er/verður í
flestu færum, fleiri ferðir
brúktur/mistur og nýggj-
ur peningur og nýggjar
kautiónir skulu til.

Kortini verður tað hildið
áframt at satsa, og tað til
alla lukku, tí bráður endi
hevði skjótt gjørt ein
veruleiki fyri allar partar,
um øll satsaðu í obliga-
tionum, bankaaktium,
settu inn á bundna bók —
leggja undir seg jørð, ella
bara rokna sær toppvinn-
ing av øllum aktivitetum
— ikomin av — og í sam-
bland við okkara skip.

Hús og heim, jørð og alt,
verður veðsett. Skipini
(tey flestu) sigla víðari, og
tí liva víðari.

Um nú tað hendi, at
tann parturin av okkara
fólki, ið tað nú uppá tað
nærmasta verður spýtt
eftir, gevur skarvin yvir
— hvat so við hinum part-
inum av Føroya fólki, ið
beinleiðis ella óbeinleiðis
livir av tí, ið skipini — ikki
geva — men leggja uppá
land av — sum áður nevnt
— undirbæltari ráveru

ella farmi, til tykkum at
virka og skapa sær vinn-
ing úr.

Vit eru væl vitandi um,
at vit hava ávirkan á
handilsjavnvágina, bæði á
pluss og minus-síðu. Vit
eru eisini klárir yvir, at
okkara partur á minus síð-
uni er iløgur í flytbar ak-
tivar — tað øvugt av t.d.
einum framleiðslubyg-
gingi á landi, ið torførur er
at flyta til útlandið.

Við hvørt hugsa vit um,
at vit eisini beinleiðis
hava ábyrgdina av yvir
90% av tí, ið stendur á
pluss síðuni!

Nøkur í okkara samfel-
ag liva av at leggja onnur
av okkum undir lupp.

Onkur við einum glori-
ficeraðum «Freudiansk-
um yvir-eg's-kompleksi»,
tvingar onnur í rættin at
forsvara seg imóti lok-
umsjournalistikki, fyri
síðani sjálvi at verða
dømd, men hóast tað —
uttan fyrilit og ihald,
halda fram við at eitra ta
feroysku fólkasálina sam-
bært verstu fascist-nazist-
tradition — við heilum,
hálvum lygnum, hatri,
spliti og óvissu, soleiðis at
hesin kloakkroykur hongur
húsanna millum, til
óbótalgan skaða fyri okk-
ara litla sárbara samfelag,

sáðandi hatur og mis-
trivnað millum grannar —
millum konu og mann,
millum foreldur og børn,
og eisini í vissum færum
hefur kostað liv.

Tað er litil, ja eingin
uggi og troyst í tí: at
dómsvaldið gevur tilikum
devulssetum yngli ein
klams. Tað hjálpir ikki
uppá sindraði heim, skiln-
að millum foreldur og
børn, millum konu og
mann.

Tað hjálpir ikki uppá
tann orsakað av «svertu
manipulationini» av sagda
fólksins dóm.

Henda sáðan av eitri
heldur fram. Eitringin
tekur liv og ivaleyst kost-
ar hon í sindraðum
mannalagnum, meira enn
størsti dreparin í samfel-
agi okkara annars.

Tað er lógligt at læna
eginpening, tað er lógligt
at fáa skip til landið innan
løggar karmar, tað er
lógligt, men torført, at fá-
ast við skip.

Spurningurin, ið eftir
stendur, er hesin: Er tað
lógligt, so leikandi lætt, at
eitra feroysku fólkasálina
so nógv, at tað førir til
sjálvstekt og sjálvsmorð?

Skarvur

